

- [6] *Large deviations for solutions to stochastic recurrence equations under Kesten's condition*, *Annals of Probability* 41 (2013), nr 4, 2755–2790 (współautorzy: E. Damek, T. Mikosch, J. Zienkiewicz).
- [7] *On unbounded invariant measures of stochastic dynamical systems*, przyjęte do *Annals of Probability* (współautor: S. Brofferio).

Ewa Damek (Wrocław)

Jerzy Jezierski

Profesor Jerzy Jezierski urodził się 3 czerwca 1951 roku w Olsztynie. Studia matematyczne odbył na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika, otrzymując w 1973 roku tytuł magistra na podstawie pracy *Rozszerzenia modułów różniczkowych*, której promotorem był Stanisław Balcerzyk. Pracę naukową rozpoczął jako asystent w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Gdańskiego, gdzie w 1982 roku uzyskał stopień doktora przedstawiając rozprawę *Liczba Nielsena odwzorowań włóknistych*, napisaną pod kierunkiem Lecha Górniewicza. Następnym etapem jego pracy zawodowej był Zakład Matematyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Olsztynie, gdzie zatrudniony był najpierw jako asystent, a później adiunkt. Od 1986 roku Jerzy Jezierski jest pracownikiem SGGW w Warszawie, gdzie obecnie kieruje Zakładem Matematyki, działającym w ramach Katedry Zastosowań Matematyki. Na podstawie wyników uzyskanych w rozprawie *Teoria koincydencji Nielsena bez założenia orientowalności* Jerzy Jezierski uzyskał habilitację w 1999 roku w IM PAN. Tytuł profesora otrzymał w 2010 roku.

Począwszy od doktoratu Jezierski pozostaje wierny swojej ulubionej tematyce naukowej, którą jest teoria punktów okresowych, badana metodami topologii algebraicznej, a szczególnie przy użyciu niezmienników topologicznych, takich jak liczba Nielsena, indeks punktu stałego i liczba Lefschetza. Jerzy Jezierski jest uznanym specjalistą w tej dziedzinie matematyki, o międzynarodowej reputacji. Jest on autorem (wraz z Waławem Marzantowiczem) cenionej monografii *Homotopy Methods in Topological Fixed and Periodic Points Theory* wydanej przez wydawnictwo Springer w 2006 roku, która cieszy się

dużą popularnością w środowisku badaczy zajmujących się omawianą w niej problematyką.

Jerzy Jezierski za swoją działalność naukową wyróżniony został kilkoma nagrodami, w tym prestiżową Nagrodą Główną Polskiego Towarzystwa Matematycznego im. Stefana Banacha przyznaną w 2003 roku, a także nagrodą zespołową Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 2006 roku (w zespole z W. Marzantowiczem, J. Bracho, M. Clapp, C. Prieto). W latach 1991–2012 uczestniczył w sześciu grantach naukowych finansowanych przez KBN, MNiSW oraz NCN. Jezierski jest autorem czterdziestu sześciu publikacji, które według bazy *MathSciNet* cytowane były dotąd trzysta dwanaście razy przez osiemdziesięciu sześciu autorów. Jego artykuły publikowane były na łamach renomowanych czasopism, wśród których wymienić można między innymi: *Discrete and Continuous Dynamical Systems*, *Forum Mathematicum*, *Fundamenta Mathematicae*, *Journal of Differential Equations*, *Journal of Fixed Point Theory and Applications*, *Mathematische Annalen*, *Mathematische Zeitschrift*, *Topology*, *Topological Methods in Nonlinear Analysis*.

Jerzy Jezierski nie tylko aktywnie pracuje naukowo, ale także stymuluje rozwój uprawianej przez siebie gałęzi matematyki poprzez działania organizacyjne: jako członek komitetu organizacyjnego konferencji *Topological Theory of Fixed and Periodic Points* w Będlewie w 2007 roku, współorganizator sekcji na *Joint AMS–PTM Meeting* w Warszawie w 2007 roku, czy ostatnio sesji *Topological Fixed Point Theory and Related Topics* w ramach zjazdu DMV–PTM w Poznaniu w 2014 roku. Wśród innych jego działań na rzecz środowiska matematycznego wymienić można sprawowanie funkcji redaktora tomu *Nielsen theory and Reidemeister torsion*, który ukazał się w 1999 roku w serii *Banach Center Publications*, a także członkostwo w komitecie naukowym czasopisma *Fixed Point Theory and Applications*.

Tematyka naukowa uprawiana przez Jerzego Jezierskiego wywodzi się z teorii Nielsena. Klasycznym problemem w teorii punktów stałych było pytanie o najmniejszą liczbę punktów stałych w klasie homotopii badanego odwzorowania. Liczba Nielsena, z samej definicji, stanowi dolne oszacowanie liczby punktów stałych. Pytanie, zadane jeszcze przez Nielsena, czy jest to najlepsze dolne oszacowanie, uzyskało dla rozmaitości o wymiarze większym niż dwa odpowiedź pozytywną, udzieloną przez Weckena w 1942 roku. Obecnie rozwijana teoria, w której Jerzy Jezierski ma znaczny udział, dotyczy szerszego ujęcia tego problemu, w którym zadaje się pytanie nie o minimalną liczbę punktów stałych, ale okresowych o danym okresie r .

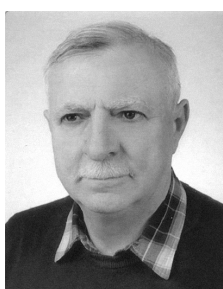
W 1983 roku Boju Jiang zdefiniował liczbę Nielsena rzędu r , o której wykazał, że jest dolnym oszacowaniem liczby punktów r -okresowych w klasie

homotopii. Przez długi czas otwarte pozostawało pytanie, czy jest to najlepsze dolne oszacowanie. Fakt ten dla rozmaitości o wymiarze większym niż dwa udowodnił w 2003 roku Jerzy Jezierski, stosując niezwykle pomysłowe procedury kreacji i usuwania punktów okresowych w klasie homotopii.

Obecne zainteresowania Jerzego Jezierskiego oraz jego współpracowników dotyczą minimalizacji liczby punktów okresowych w gładkiej klasie homotopii. Intrygujące jest, że dla punktów stałych minimalizacje w kategorii gładkiej i ciągłej prowadzą do tego samego rezultatu, ale w przypadku punktów okresowych o okresie większym niż jeden wyniki są inne, nawet w przypadku rozmaitości jednorodnych. W serii ostatnich prac Jerzy Jezierski koncentruje się na tworzeniu oraz obliczaniu nowych niezmienników topologicznych, które pozwoliłyby na wyznaczenie minimalnej liczby punktów okresowych dla odwzorowań gładkich na różnego typu rozmaitościach. Te badania Jezierskiego znajdują się w toku, a ich wyniki rzucić mogą więcej światła na założenie różniczkowalności odwzorowania w teorii punktów okresowych.

Grzegorz Graff (Gdańsk)

Bolesław Kacewicz

Profesor Bolesław Zygmunt Kacewicz urodził się w 1950 roku w Warszawie. W 1974 roku skończył studia na Wydziale Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego uzyskując tytuł magistra. W 1976 roku otrzymał na tym samym Wydziale stopień doktora na podstawie rozprawy *Informacja całkowita w metodach iteracyjnych*. W 1988 roku uzyskał habilitację na podstawie rozprawy *O optymalnym rozwiązywaniu problemów początkowych dla równań różniczkowych zwyczajnych* na Wydziale Matematyki, Informatyki i Mechaniki UW. W 2011 roku otrzymał tytuł naukowy profesora na wniosek Rady Wydziału MIM UW.

W latach 1974–1996 pracował na Uniwersytecie Warszawskim, a potem przeniósł się do Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie na Wydział Ma-